တိပိဋကယောဆရာတော် ၏

၄၅ – နှစ် ရဟန်းသက်

(ရဟန်းဘဝ ဒုလ္လဘ)

တိပိဋက ဓမ္မလက်ဆောင် (၄၆)

သာသနာ	ကောဇာ	ခရစ်
၂၅၅၁	၁၃၆၉ - ခုနှစ်၊ ကဆုန်လ	၂၀၀၇ - ခုနှစ်၊ မေလ

(ရဟန်းသက် ၄၅ – နှစ်ပြည့် အထူးလက်ဆောင်)

မာတိကာ

၁။ နှစ်လေးဆယ့်ငါး အသွားခဲခက် ရဟန်းသက် ၁

၂။ လူ့သဘာဝ မြတ်ဗုဒ္ဓမှာ လိုက်ရပါ ၁၇

၃။ ဤသာသနာ ကောင်းစွာ တွေ့ကြုံ ဘဝဂုဏ် ၂၆

၄။ အသိထူးချွန် လမ်းကောင်းမှန် ကေန်ကောင်းတာရ ၄၃

၅။ ကောင်းမှုထုံမွှမ်း မြတ်ရဟန်း အစွမ်းပြနိုင်စေ ၅၂

၆။ ကိုယ်လဲဘုန်းကြီး သူဘုန်းကြီး အကြီးမှန်ပါစေ ၆၂

၇။ တရားကျင့်ကာ ကောင်းတာ လုပ်တတ် ရဟန်းမြတ် ၆၇

၈။ ကျရာတာဝန် စိတ်အားသန် ကေန်ထမ်းဆောင်ရ ၇၃

၉။ စွမ်းနိုင်သမျှ ထမ်းဆောင်ရ ဘဝကိုယ့်တာဝန် ၉၁

၄၅ – နှစ် တရားသက်

- အများအတွက်၊ ဘုရားဖြစ်ရန်၊
  စိတ်ရည်သန်၍၊ ခန္ဓာအသက်၊
  မငဲ့ကွက်ပါ၊ စွန့်လွှတ်ကာ၊ နစ်နာခံခဲ့၏။
- ပြည့်စုံတိကျ၊ မြတ်ဓမ္မ၊ ဗုဒ္ဓဟောခဲ့၏။
- သင်ယူပို့ချ၊ ဟောပြပေးကာ၊
  ကျင့်သုံးကာ၊ သံဃာစောင့်ရှောက်၏။
- စောင့်ရှောက်နိုင်ရေး၊ စိတ်ဖြူဖွေး၊
  ကူပေး လူတွေရှိ။
- စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ စွန့်လွှတ်ကာ၊
  ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်၏။

- ငါတို့မြန်မာ၊ သာသနာ၊
  ရှည်တည်တံ့၏။
- မြန်မာ့လူအား၊ မြတ်တရား၊
  ထူးခြားမြင့်တတ်၏။
- ၄၅-နှစ်၊ တရားသက်၏၊ အနှစ်ချုပ်မှာ၊
  သတိသာ၊ ကောင်းစွာ တိုးအောင်ဖြည့်။

တိပိဋကယောဆရာတော်

တိပိဋက ယောဆရာတော်၏

၄၅ – နှစ် ရဟန်းသက်

(ရဟန်းဘဝ ဒုလ္လဘ)

တိပိဋက ဓမ္မလက်ဆောင် (၄၆)

နမော ဗုဒ္ဓဿရတနဿ

၁။ နှစ်လေးဆယ့်ငါး အသွားခဲ့ခက် ရဟန်းသက်

အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္ပာဒေထ- ဒုလ္လဘော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ လောကသ္မိံ၊ ဒုလ္လဘော

မနုဿတ္တပဋိလာဘော၊ ဒုလ္လဘာ သမ္ပတ္တိ (သံ၁-ဋ္ဌနှင့် သုတ္တနိ-ဋ္ဌ-တို့၌ သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိ ဟု ရှိ၏။ အံ ၁-ဋ္ဌ၌ ခဏသမ္ပတ္တိဟု ရှိ၏) ဒုလ္လဘာ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ဒုလ္လဘံ သဒ္ဓမ္မဿဝနံ။ (ဒီ ၁-ဋ္ဌ-၄၇၊ သံ ၁-ဋ္ဌ-၂၂၅၊ အံ ၁-ဋ္ဌ-၄၉၊) (သုတ္တနိ-ဋ္ဌ-၁၂၀-၌ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ၊ မနုဿပဋိလာဘော ဒုလ္လဘော၊ သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိ ဒုလ္လဘာ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဒုလ္လဘာ၊ သဒ္ဓမ္မဿဝနံ ဒုလ္လဘံ လောကသ္မိံ-ဟု ရှိ၏၊) (မိမိတို့ နှုတ်တက်ရ ထားသော ဒုလ္လဘ ၅-ပါး ပါဠိနှင့် တစ်ချို့မတူ တတ်လှ။)

၁။ ဘုရားပွင့်ရာ၊ ချိန်အခါ၊
လွန်စွာကြုံခဲ့သည်။
၂။ အတိတ်အကြောင်း၊ ပြည့်စုံရှောင်း၍၊
ကံကောင်းထောက်မ၊ လူ့ဘဝ၊
မှချရခဲ့သည်။
၃။ ဂုဏ်ရည်လွှမ်းခြုံ၊ စွမ်းအားထုံ၊
ပြည့်စုံရခဲ့သည်။
၄။ ကောင်းမှု များ - မြန်၊
ကောင်းမွန်ထူးဆန်း၊ စိတ်အေးချမ်းသည့်၊
ရဟန်းအဖြစ်၊ ရှင်အဖြစ်၊
စင်စစ်ရခဲ့သည်။
၅။ အများကင်းစင်၊ စိတ်ကြည်လင်၍၊
အမြင်ထူးခြား၊ အသိပွားဖို့၊

တရားကိုနာ၊ ကျင့်သုံးတာ၊
မှန်စွာရခဲ့သည်။
အခွင့်၅-ထွေ၊ ရရှိနေ၍၊
သတိရှေ့ထား၊ စွမ်းအားကိုဖြည့်၊
ကြိုးစားကြည့်သော်၊ အသိစင်ကြယ်၊
စွမ်းရည်ကြွယ်ကာ၊ ထူးခြားလာ၊
သိက္ခာပြည့်နိုင်သည်။
နှစ်လေးဆယ့်ငါး၊ အသွားခဲ့ခက်၊
ရဟန်းသက်၊ အားတက်စရာ
ကြုံရသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်ပတ်လုံး မနေမနား တရားအလင်းရောင် ညှိထွန်း ဆောင်ပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ညှိထွန်းအား

သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ယနေ့အထိ မမှောင်သေးပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ခေတ်တွေ စနစ်တွေ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားအလင်းရောင်ကတော့ အပြောင်းအလဲမရှိပဲ တရားနှင့်ထိုက်တန်သူတွေရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ယနေ့ထိလင်းထိန်ထောက်ပနေဆဲ အအေးဓာတ်ပေးနေဆဲပါ။ အတည်ငြိမ် အမှန်ကန်ဆုံး ကျင့်စဉ်ဖြစ်နေတာကိုး။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်တည်း နေခွင့်ရတာဖြစ်လို့ အချိန်သိပ်နည်းလွန်းတော့ ဝီရိယများစွာစိုက်ထုတ်ပြီး အချိန်ပိုအလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကြောင့် ဗုဒ္ဓကိစ္စအားလုံး အချိန်မီပြီးခဲ့ပါတယ်။ ၄၅-နှစ်တည်းနဲ့ပဲ အချိန်ပြည့်စုံလုံ

လောက်ပါတယ်။ အချိန်နဲ့အလုပ်ဟာ အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိပဲ။ အချိန်နည်းပြီး အလုပ်ကိစ္စများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အတုယူစရာ နည်းပေးခဲ့တယ်။ ဓာတ်ကောင်းတွေလဲ ကူးပေးခဲ့ပါတယ်။ ပါရမီဖြည့်စဉ်ကသာ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့တာမဟုတ်ပဲ ပါရမီဖြည့်ပြီးလို့ ဘုရားဖြစ်တော့လဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံ ကြိုးစားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အများအတွက်ပဲ ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာကိုး။

အဝိဇ္ဇာမှောင်ထုပိတ်ဖုံးနေလို့ အသိဉာဏ်အလင်းမရပဲ မှောင်ကျနေတဲ့လောကအတွင်းမှာ ဗုဒ္ဓအဖြစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်ပတ်လုံး မနေမနား တရားအလင်းရောင် ညှိထွန်းပေးတော်မူခဲ့တယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ၄၅-နှစ် ဘုရားသက် = ၄၅-နှစ် တရားသက်ကို အာရုံပြုပူဇော်ဖို့ မိမိရဲ့တစ်သက်တာအတွင်း တရားနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ ၄၅-ဂဏန်းကို နှစ်မခြားပဲ ၃-နှစ်ဆက်တိုက် ထူးထူးခြားခြား ရေတွက်ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကံထူးတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ၃-မျိုးလုံးမှာပဲ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုတွေ တွဲပါနေတာဖြစ်လို့ ကုသိုလ်ပိုတိုးရပါတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိကလုပ်ခ ရလဒ်ပဲမဟုတ်လား။

(၁) မိမိဟာ ၁၃၂၂-ခုနှစ်၊ နယုန်လမှာ ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေပြုခဲ့တာဖြစ်လို့ ၁၃၆၇-ခုနှစ်၊ နယုန်လမှာ သင်္ကန်းသက် ၄၅-

နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါက ၄၅ ဂဏန်း ၁-လုံးပါ။ ကောင်းမှုများစွာ ပြုခွင့်ရပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ မိမိအတွက် ကိုရင်ဘဝက ပရိယတ္တိပညာ အခြေခံခိုင်မာအောင် အုတ်မြစ်ချပေးတော်မူခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာရင်း ရွာကန်လှဆရာတော် ဦးသာကိန္ဒရဲ့ သက်တော် ၇၅-နှစ်ပြည့် စိန်ရတုမွေးနေ့နှင့် ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်လာပါတယ်။ ဆရာတော့်စိန်ရတုမွေးနေ့အတွက်လဲ မိမိက သိန်း-၁၀၀ကျော်စွန့်ကြဲပြီး ကောင်းမှုပြုခွင့်ရလို့ ကုသိုလ်များစွာ ရရှိတိုးပွားရပါတယ်။ ထူးတဲ့ ၄၅ - ပေါ့။

(၂) ပြီးတော့ ၁၃၂၄-ခုနှစ်မှာ ရဟန်းခံခဲ့တာ ဖြစ်လို့ အသက် ၂၀-မှာ တစ်ဝါရတဲ့

သက်စေ့ဝါရဖြစ်တဲ့ကြောင့် ၁၃၆၇-ခုနှစ်မှာ
ရဟန်း ၄၅-ဝါရပါတယ်။ ဒါက ၄၅-ဂဏန်း
၁-လုံးပေါ့။ ကောင်းမှုများစွာ ပြုရပါတယ်။
အဲဒီနှစ်မှာ မိမိကို ရဟန်းငယ်ဘဝကစ ယနေ့
အထိ အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေး
ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် သံတော်ဆင့်ဆရာတော်
ဦးတိလောကရဲ့သက်တော် ၈၀-ပြည့် ပတ္တမြား
ရတုမွေးနေ့နှင့် ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်လာပါ
တယ်။ ဆရာတော့် ပတ္တမြားရတုအတွက်လဲ
မိမိက သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ပစ္စည်းများစွာ
စွန့်ကြဲပြီး ကောင်းမှုပြုခွင့်ရခဲ့ပြန်တယ်။ ကုသိုလ်
ထပ်တိုးရတာဖြစ်လို့ ထူးတဲ့ ၄၅ - ပါပဲ။
(၃) နောက်ပြီးတော့ ၁၃၂၄-ခုနှစ်၊ ကဆုန်

လမှာ ရဟန်းခံခဲ့တာဖြစ်လို့ ၁၃၆၉-ခုနှစ်၊
ကဆုန်လမှာ မိမိရဲ့ရဟန်းသက် ၄၅-နှစ်
ပြည့်ပါတယ်။ ဒါလဲ ၄၅-ဂဏန်း ၁-လုံးပဲ။
ကောင်းမှုများစွာ ပြုရပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာလဲ
ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှု ၂-ခုတွေ့ရတယ်။ တစ်ခု
က ရဟန်းငယ်ဘဝကစ ယနေ့ထိ ဆရာသမား
အရင်းလို ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားခဲ့ရတဲ့
စုဒ္ဒသမ (၁၄-ပါးမြောက်) ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
ကျေးဇူးတော်ရှင် မန္တလေး မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ
ဇယမေဒနီ ဝါဆိုဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂိယ
မဟာထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ သက်တော် ၉၀-ပြည့်
နဝရတ်ရတုမွေးနေ့နှင့် ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်
ခွင့်ရခြင်းပါ။ ဆရာတော့်နဝရတ်ရတုအတွက်

မိမိက သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ပစ္စည်းများ
စွန့်ကြဲပြီး ကုသိုလ်ပြုခွင့်ရလို့ ကောင်းမှုများ
စွာ ထပ်တိုးရပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက မိမိရဟန်းငယ်ဘဝက
၅-နှစ်ပတ်လုံး ပရိယတ္တိပညာသင်ကြားခဲ့ရတဲ့
ကျေးဇူးရှင် မန္တလေးမစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့
နှစ် ၁၀၀-ပြည့်အထိမ်းအမှတ်နှင့် ကြုံကြိုက်
တိုက်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မစိုးရိမ်
ကျောင်းတိုက်မှာ မိမိမနေခဲ့ဘူးပေမယ့် မိမိ
နေရာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်နှင့် မစိုးရိမ်
ကျောင်းတိုက်ဟာ လမ်းလေးပဲခြားတာဆိုတော့
ဝိသုဒ္ဓါရုံကနေ မစိုးရိမ်ကိုသွားပြီး စာပေသင်
ကြားခွင့်ရခဲ့တာပါ။ မိမိရဲ့ပညာ ဖွံ့ဖြိုးအောင်

စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့
နှစ်၁၀၀-ပြည့်ပွဲမှာလဲ မိမိက သိန်း ၁၀၀-ကျော်
စွန့်ကြဲပြီး ကောင်းမှုပြုခွင့်ရဦးမှာဖြစ်လို့ ကုသိုလ်
အများကြီးတိုးဦးမှာဖြစ်တယ်။ လာမည့် တန်
ဆောင်မုန်းလမှာ နှစ် ၁၀၀-ပြည့်မှာပါ။ ပိုထူးတဲ့
၄၅-ပေါ့။ ၃-နှစ်ဆက်တိုက် ရေတွက်ခွင့်ရတဲ့
၄၅-ဂဏန်း ၃-လုံးစလုံးမှာပဲ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့
စိန်ရတု၊ ပတ္တမြားရတု၊ နဝရတ်ရတု၊ ရာပြည့်
တွေနှင့် ကြုံကြိုက်တော့ ပိုကြည်နူးရတာပေါ့။

ယခုလို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ကုသိုလ်ထူး
ကို ရရှိတိုးပွားစေနိုင်တဲ့ ၄၅-ဂဏန်းများကို ဝမ်း
သာအားရ ရေတွက်ခွင့်ရနေခြင်းဟာ ဒုလ္လဘ
အခွင့်အရေး ၅-မျိုးကို ရရှိထားတဲ့ကြောင့်ပါ။

(၁) ကြုံကြိုက်ခဲလှတဲ့ ဘုရားသာသနာနှင့်
တွေ့ဆုံခွင့်ရတယ်။
(၂) ကံကောင်းထောက်မလို့ သာသနာတွင်းမှာ
ရခဲလှတဲ့လူ့ဘဝကို ရထားတယ်။
(၃) တရားရှိတဲ့နေရာကောင်းမှာလဲ နေခွင့်ရ
တယ်။ တရားအသိဖြည့်သွင်းနိုင်အောင်
မျက်စိ နားလဲပြည့်စုံ၊ တရားကို ကျေကျေ
နပ်နပ် လက်ခံနိုင်လောက်အောင် သဒ္ဓါ
တရားလဲ အထိုက်အလျောက်ရှိ၊ တရား
လမ်းညွှန်ပေးတတ်တဲ့ ပညာရှိများနှင့်လဲ
တွေ့ခွင့်ရတဲ့ဂုဏ်ရည် အခွင့်အရေးများ
ကိုပါ ဆက်ရထားပြန်တယ်။
(၄) ဘဝအနှစ်ကောင်းမှုတွေ များလဲများ၊

မြန်လဲမြန်၊ ကောင်းလဲကောင်း၊ ရှင်းလဲရှင်း
အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခွင့်ရနိုင်တဲ့ သာ
သနာ့တာဝန်ကို အနီးကပ်ထမ်းဆောင်ရ
တဲ့ ရှင်ရဟန်းဘဝကိုပါ ရလိုက်ပြန်တယ်။
(၅) အမှားကင်းစင် အမှန်မြင်ကြောင်း တရား
ကောင်းများကို သင်ယူနာကြား လေ့လာ
ခွင့်ပါရထားလိုက်ပြန်တော့ ခန္ဓာနှင့်ဉာဏ်၊
လူနှင့်တရား ဆက်သွယ်မိသွားတယ်။

ရှင်ရဟန်းများမှာ ဒုလ္လဘအခွင့်အရေး
၅-မျိုးလုံးရနိုင်ပြီး လူဝတ်ကြောင်များမှာတော့
စတုတ္ထကလွဲရင် ကျန် ၄-မျိုးကို ရနိုင်ပါတယ်။
အချုပ်ကတော့ လူသာ တရားနှင့်အထိုက်တန်
ဆုံးဖြစ်လို့ -

(၁) လူဖြစ်ဖို့ခက်ခဲတယ်၊
(၂) သုံးလို့ဖြစ်တဲ့လူဖြစ်ဖို့ ပိုခက်ခဲတယ်၊
(၃) သုံးတတ်တဲ့လူဖြစ်ဖို့ ဒီထက်ပိုခက်ခဲတယ်၊
(၄) သုံးနိုင်တဲ့လူဖြစ်ဖို့က ဒါ့ထက်ပိုခက်ခဲပြန်
တယ်၊
(၅) "ငါတော့ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပြီ"လို့ ကြုံးဝါး
ကျူးရင့်ရဲလောက်အောင် တကယ်သုံးဖြစ်
တဲ့လူဖြစ်ဖို့ကတော့ အခက်ခဲဆုံးပါ။
တကယ်သုံးဖြစ်မှပဲ လူ့စွမ်းအား လက်ငင်း
ပေါ်မှာကိုး။

ရဟန်းဖြစ်ကျိုးနပ်ဖို့က ပိုပြီး အလွန့်အလွန်
ခက်ခဲလှပါတယ်။ "၄၅-နှစ် ရဟန်းသက်"
ခရီးကို မိမိဟာ ပထုဇဉ်ပီပီ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်

ကျော်ခဲ့ရပါတယ်။ ခရီးကြမ်းလို့တော့ မဟုတ်
ပါဘူး၊ မြင့်မားလွန်းလို့ ခက်ခဲတာပါ။ ရဟန်းဖြစ်
နေမှတော့ ခက်ခဲပေမယ့် သတိအမြဲထားပြီး
သိက္ခာပြည့်အောင် ဖြည့်ကျင့်ကြိုးစားရုံပေါ့။

၂။ လူ့သဘာဝ မြတ်ဗုဒ္ဓမှာ လိုက်ရပါ

ဘုရားအဖြစ်၊ နှစ်အသချေ၊
နေနိုင်ပေ၊ ကံတွေများလှပါ။
လူ့သဘာဝ၊ လိုက်လျောရခြား၊
လေးဆယ့်ငါး၊ နည်းပါးကျန်ရစ်ပါ။

ဘုရားရှင်တိုင်း ပါရမီကံတော် အနန္တကို ပြည့်ဝပိုလျှံနေအောင် ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့ကြတာချည်းပါ။ ဘုရားရှင်အားလုံး

သက်တော်နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေရှည်ရှည်နေနိုင်လောက်အောင် ကံတော်အနန္တရှိခဲ့ကြပါတယ်။ သက်တော်အသင်္ချေရှည်အောင် အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကံပါခဲ့ကြပါတယ်။ ကံတော်အနန္တဖြစ်လို့ သက်တော်အသင်္ချေ အနန္တရှည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားဆိုတာ ဘုရားအစွမ်းနှင့်တရားအစွမ်းပြဖို့ ဘုရားဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်လို့ လူ့လောက လူ့သဘာဝနောက်ကိုသာ လိုက်လျောခဲ့ကြရပါတယ်။

လူ့အဖြစ်ထင်ရှားအောင် လူ့အဖြစ်ထင်ရှားမှ သတ္တဝါများက တရားကိုလေးစားလာအောင် လူ့သဘာဝကိုထင်ရှားအောင် ပြပေးရပါတယ်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ မိဖုရား၊

သားတော်၊ ဖွားရာနေရာအရပ်၊ ထီးနန်းစတဲ့ဆွေမျိုးနှင့်အသုံးအဆောင်အမျိုးမျိုးတွေဟာ နောက်ဆုံးဘဝ ဘုရားအလောင်းရဲ့ လူ့သဘာဝ ထင်ရှားအောင် သက်သေထူပြပေးကြရတာပါ။

တကယ်လို့ နတ်ကဘုရားဖြစ်ခဲ့ရင် ထူးဆန်းတာတွေတွေ့ရတိုင်း "စွမ်းတာပေါ့ နတ်ပဲ" လို့ဆိုပြီး "နတ်ပဲ နတ်ပဲ"ကချည်း ဖုံးလွှမ်းသွားတော့မှာပါ။ ဘုရားအစွမ်း, တရားအစွမ်းက ပေါ်လွင်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ လူ့သဘာဝကို လိုက်လျောရတဲ့ ထင်ရှားတဲ့သက်သေခံအထောက်အထားတွေရှိနေတော့ "လူမှဟုတ်ရဲ့လား"လို့ ဘာမှယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

ကံတော်အနန္တကြောင့် အသက်နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေနေနိုင်တဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့သက်တော်ကို လူ့လောက လူ့သဘာဝက ၃-ကြိမ်ဖြတ်ယူထားလိုက်ပါတယ်။ တကယ်ဖြတ်ယူတာမဟုတ်ပေမယ့် သဘာဝအားဖြင့် ဖြတ်ယူသလိုဖြစ်သွားရတာပါ။

(၁) ပထမက = ဘုရားဆိုတာ လူတွေရဲ့ အသက် ၁-သိန်းတမ်းအထက်မှာ ပွင့်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။ အိုတာ နာတာ သေတာကို တော်တော်နှင့်မမြင်ရအောင် အသက်ရှည်လွန်းတော့ တရားဟောရတာ မလွယ်လို့ပါ။ သစ္စာ ၄-ပါး ဝိပဿနာတရားပြရတာ ခက်ခဲလွန်းလို့ပါ။ ဘုရားဆိုတာ အလှပြဖို့ ပွင့်တာမဟုတ်ပဲ

လောကသတ္တဝါများ အကျိုးရှိဖို့သာပွင့်တာဖြစ်လို့ အကျိုးရှိတဲ့အချိန်ပွင့်မှပဲ အကျိုးရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ အသက်တစ်ရာတမ်း အောက်မှာလဲ ဘုရားမပွင့်ပါဘူး။ ကိလေသာ အလွန့်အလွန်ထူပြောလွန်းလို့ တရားဟောရတာ မလွယ်လို့ပါပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ ဘုရားရှင်ဟာ အသက်နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေမနေရတော့ပဲ အသက် ၁-သိန်းတမ်းတင် ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရပါတယ်။ ဒါဟာ သဘာဝပါ။

(၂) ဒုတိယက = မျက်မှောက်လက်ရှိ ရောက်နေဆဲ လူ့သက်တမ်းကို ကျော်လွန်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။ ရောက်ရှိဆဲ လူ့သက်တမ်းကိုသာ

လက်ခံရပါတယ်။ ယခု ဂေါတမဘုရားကို ကြည့်ပါ။ လူတွေရဲ့အသက်၁၀၀-တမ်းမှာ ပါရမီပြည့်လာတာဆိုတော့ ၁-သိန်းတမ်းကို လက်မခံရတော့ပဲ ရောက်ရှိဆဲ ၁၀၀-တမ်းကိုသာ လက်ခံရလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါက သဘာဝအားဖြင့် ဒုတိယဖြတ်တောက်ခံရခြင်းပါ။

(၃) တတိယက = ရောက်ရှိဆဲ လူ့သက်တမ်းကို လက်ခံလိုက်ရသော်လဲ သက်တမ်းပြည့်အောင် မနေရပါဘူး။ သဘာဝအားဖြင့် ရောက်ဆဲလူ့သက်တမ်းရဲ့ ၅-ပုံ ၁-ပုံကို နှုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ယခု ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ ၁၀၀-တမ်းမှာပွင့်တော်မူသော်

လဲ ၅-ပုံ ၁-ပုံနှုတ်လိုက်ပြန်တော့ ၁၀၀-ပြည့်အောင်မနေရပဲ သက်တော် ၈၀-ပြည့်ရုံသာ နေရပါတော့တယ်။ တာဝတိံသာနတ် ၁-ရက်တောင် မပြည့်တော့ပါဘူး။ လူ့ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း-၁၀၀ရှိမှ တာဝတိံသာနတ်သက် ၁-ရက်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။

သက်တော် ၃၅-နှစ်မှာ ဘုရားဖြစ်လို့ သက်တော် ၈၀-မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတာဆိုတော့ ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်သာ နေရပါတော့တယ်။ စတုမဟာရာဇ်နတ် ၁-ရက်တောင် မပြည့်တော့ပါဘူး။ လူ့ပြည်မှာ နှစ် ၅၀-ရှိမှ စာတုမဟာရာဇ်နတ်သက် ၁-ရက်ပဲရှိသေးတာကိုး။

သက်တော်တိုလွန်းလို့ အများအတွက် အချိန်ပိုအများကြီးပေးပြီး အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ ကိုယ်တော့်အတွက် နေ့စဉ် ကျိန်းစက်အနားယူချိန် ၁-နာရီ မိနစ် ၂၀-ခန့်သာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ လောကအတွက် အချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်သွားတဲ့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝေနေယျသတ္တဝါလဲ တစ်ယောက်မှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ ဟောရမယ့်တရားလဲ တစ်လုံးမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ အားလုံးပြီးပြည့်စုံသွားပါတယ်။

အချိန်တိုလွန်းပေမယ့် တရားကို အပြည့်အစုံဟောခဲ့တာဆိုတော့ ယနေ့ထိ သုံးလို့မကုန်နိုင်လောက်အောင် စွမ်းအားကအနန္တပါ။ ဘုရားကိုယ်စား ပရိယတ္တိတရားတွေ ထားခဲ့တာဖြစ်

လို့ တရားရှိနေသေးသမျှ ဘုရားရှိနေသေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့်တွေ့ကြုံခိုက် ဆင်းရဲအပူအားလုံးကို အချိန်မရွေး ငြိမ်းအေးချမ်းသာကြောင်း တရားစွမ်းအားကောင်းဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲအသုံးချခွင့်ရနိုင်ပါတယ်။ အဆိုးမှန်သမျှကို အနိုင်ယူဖို့ပဲ သာသနာပေါ်ပေါက်လာတာကိုး။

၃။ ဤသာသနာ ကောင်းစွာတွေ့ကြုံ ဘဝဂုဏ်

- **ပညာနည်းပါ၊ သဒ္ဓါရှား၊ စွမ်းအားမစုံက။**
- **ကောင်းတာမြင်လဲ၊ မတွေ့ပဲ၊ ချွတ်လွဲတတ်ကြရ။ (ကောင်းတာကြုံလဲ၊ မကြိုက်ပဲ၊ ချွတ်လွဲတတ်ကြရ။)**

- **ပညာပေါ်များ၊ သဒ္ဓါပွား၊ စွမ်းအားပြည့်စုံက။**
- **ဤသာသနာ၊ ကောင်းစွာတွေ့ကြုံ၊ ဘဝဂုဏ်၊ ပြည့်စုံအေးချမ်းရ။**

ကံကောင်းလို့ ဘုရား တရားရှိတဲ့နေရာမှာ နေရပေမယ့် သဒ္ဓါနဲ့စိတ်ကို မသန့်ရှင်းနိုင်ရင် ပညာနဲ့ အမြင်ရှင်းအောင်မကြည့်နိုင်ရင် ဘုရားကိုမြင်ရပါရက်နဲ့ မတွေ့ရဘူး။ သာသနာနှင့်ကြုံရပါရက်နဲ့ မကြိုက်နိုင်ဘူး။ နလုံးသားထဲ အသိစိတ်ထဲ တရားစွမ်းအားမရောက်ပဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာတတ်ပါတယ်။ ကံကောင်းကို ဉာဏ်ကောင်း စိတ်ကောင်းနဲ့ ကြိုဆိုနိုင်မှ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နိုင်ပါတယ်။

အရှင်ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားရဲ့ဆွေမျိုးဖြစ်ရုံသာမက တန်ခိုးရှင်ရဟန်းတောင် ခဏဖြစ်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သဒ္ဓါ ပညာနွမ်းပါးခဲ့လို့ ဘုရားကိုမြင်ရုံသာမြင်ရပြီး တကယ်မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ အသိစိတ်ထဲ ဘုရားရော တရားပါ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားကိုတော်လှန်, တရားကို အဆိပ်ပမာ ထွေးအံမိခဲ့လို့ ယနေ့အထိ အဝီစိငရဲမှာ ပူလောင်စပ်ခါးတဲ့ဆင်းရဲကို ခံနေရတုန်းပါ။ တကယ်တော့ မရှိတာထက် မသိတာက ပိုခက်ပါတယ်။

ဘုရင်အဇာတသတ်ဟာလဲ တိဟိတ် ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားကိုမြင်ရုံသာ မြင်ရပြီး အတွေ့နောက်ကျသွားခဲ့လို့ ဖခင်ကို

သတ်မိသည်အထိ အမှားကြီးမှားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းရောက်မှ ဘုရားနှင့်တွေ့ရလို့ အဝီစိငရဲမှလွတ်လောက်အောင် ပြစ်ဒဏ်သက်သာခဲ့သော်လဲ ခြေလွန်လက်လွန်အမှားကြီးက လက်ဦးသွားမိခဲ့လို့ လောဟကုမ္ဘီငရဲငယ်မှာ ယနေ့ထိပူလောင်တဲ့ဆင်းရဲကို ခံနေရတုန်းပါ။ နှစ်ပေါင်း-၆၀၀၀၀ (ခြောက်သောင်း)ကြာအောင် ခံနေရမှာပါ။ အကောင်းဆိုတာ လက်ဦးလေ စိတ်အေးရလေ, ကြိုတင်လေ စိတ်ချရလေပဲ။

ဘုရင်အဇာတသတ်ရဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဝဿကာရဟာလဲ ဘုရားသာသနာနှင့်ကြုံရပေမယ့် မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။ အရှင်မဟာကစ္စည်း ရဟန္တာကို "မျောက်ကြီး"လို့ နှုတ်နဲ့ပြောဆို

ပြစ်မှားမိခဲ့တာကြောင့် သေတော့ မျောက်ကြီးဖြစ်သွားရရှာတယ်။ ကိုယ့်တရားခံအစစ်ဟာ ကိုယ်ပါပဲ။

သိန်း-၇၇၀၀ ကြွယ်ဝတဲ့ တောဒေယျ သူဌေးကြီးဟာလဲ ဘုရားကိုမြင်ရုံသာမြင်ရပြီး အသိစိတ်ထဲ ဘုရားမရောက်တော့ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ တရားဝေးခဲ့ရတယ်။ ပစ္စည်းစွဲလမ်းမှု လောဘကကြီး, နှမြောမှု မစ္ဆေရကထူ, ဒေါသအပူက အလွန်များလွန်းလို့ သေတော့ သူ့အိမ်ထဲ ခွေးကြီးဖြစ်ရတယ်။ လူ့ချမ်းသာကို အထုပ်နဲ့မတိုင်းတာပါဘူး။ အထုပ်ကိုနိုင်တဲ့ အလုပ်နဲ့သာ တိုင်းတာသတ်မှတ် ဘောင်ခတ်ထားပါတယ်။ အသိမရှိသလောက် အထုပ်ပိပြီး ဒုက္ခ

ရောက်တတ်စမြဲပါ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓဟာလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အသိစိတ်ထဲ ဘုရားမရောက်ခဲ့တော့ မြင်ရက်သားနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဘုရားကို ရန်လုပ်မိလို့ မြေမျိုခံရရှာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်တရားက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကဿပဘုရား သာသနာတုန်းက ပိဋက အမော် စာချအကျော်ဆရာတော် အရှင်ကပိလဟာ ပိဋက ၃-ပုံ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ပါရဂူမြောက်တတ်ကျွမ်းပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ စာပေပို့ချနေခဲ့သော်လဲ အသိစိတ်ထဲ ဘုရားနှင့်တရား

လေးလေးနက်နက် မရောက်ခဲ့လို့ ကြုံရုံသာကြုံပြီး မကြိုက်လိုက်ရဘူး။ စာပေနှင့်ဘဝကို အလွဲသုံးစားလုပ်မိလို့ သေတော့ငရဲကျရရှာတယ်။ ပျံတော်မမူရပဲ လျှိုးတော်မူရရှာတယ်။ အကျင့်မပါတဲ့အသိဟာ အသိသေနေတာဖြစ်တဲ့ကြောင့် တကယ့်အရေးမှာ ကိုယ့်ကိုမကယ်နိုင်သေးပါဘူး။

ကဿပဘုရား သာသနာတုန်းကပဲ ဒ-သ-န-သော လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ သူဌေးသား ၄-ယောက်ဟာလဲ သာသနာနှင့်ကြုံခဲ့ရပေမယ့် မကြိုက်ခဲ့ကြပါဘူး။ အသိထဲ တရားမရောက်ပဲ ဘဝနှင့်ပစ္စည်း ကုဋေ-၄၀ (သိန်း-၄၀၀၀)ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး မကောင်းမှုကိုသာ တစ်ဘဝ

လုံးလွန်ကျူးနေမိခဲ့လို့ သေတော့ လောဟကုမ္ဘာင်ရဲကို ရောက်ကြရတယ်။ ယနေ့ထိ ပူလောင်လှတဲ့ငရဲဒုက္ခကို ခံနေကြရတုန်းပဲ။ ငရဲရောက်တော့မှ လူ့ဘဝတန်ဖိုးကို သိကြတယ်ဆိုပဲ။ နောင်တဆိုတာ နောင်မှတရတာဖြစ်လို့ ပူရုံကလွဲလို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိတော့ပါဘူး။

ယခု ဘုရားလက်ထက်မှာ ဗာရာဏသီမြို့က ကိုကြွယ်ပေါ်နှင့်မကြွယ်ငွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ မိဘအမွေကုဋေ-၁၆၀ (သိန်း-၁၆၀၀၀) ရခဲ့ကြတယ်။ အရိယာဖြစ်နိုင်လောက်အောင်လဲ အတိတ်ကံအမွေပါခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားဆက်သွယ်ရေးမရှိတော့ ဘဝအသိမွဲခဲ့ကြတယ်။ အသိထဲ တရားမရောက်ပဲ လူညံ့

လူဖျင်းတွေသာ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အမွေလဲ အကုန်ဆုံး, အိမ်၂-လုံးလဲလက်လွတ်ပြီး ဗလာသုညတွေ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ အရိယာလဲ မဖြစ် သူဌေးလဲမဖြစ်ကြရတော့ပဲ ကျက်သရေမဲ့တဲ့ သူတောင်းစားဘဝနဲ့ ဘဝနိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ သာသနာနှင့်ကြုံပေမယ့် မတွေ့လိုက်ရပါဘူး။ သဒ္ဓါကြွယ်ပေမယ့် ပညာငယ်နေရင်လဲ သာသနာနှင့်ကြုံရက်သားနဲ့ လွဲတတ်ပါတယ်။ ယခု ဘုရားလက်ထက်က တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားအရှင်သုဒိန်ဟာ သဒ္ဓါတရားကောင်းလွန်းလို့ အသက်နှင့်လဲလှယ်ပြီး ရဟန်းပြုခဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ချင့်ချိန်နိုင်တဲ့ပညာ နည်းပါးတော့ အမှားကိုကျူးလွန်မိပြီး တစ်ဘဝလုံး ပူလောင်

မှုနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။ သာသနာတွင်းရောက်တာတောင် သာသနာနှင့် မတွေ့လိုက်ရဘူး။ နစ်နာလိုက်တာ။

အသိမရှိရင် သူများအိမ် ဝင်ရောက်တည်းခိုရဖို့ဆိုတာ အသာထား၊ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာတောင်တည်းခိုလို့မရပါဘူး။ ဘယ်အာရုံမှာမှ လုံလုံခြုံခြုံတည်းခိုခွင့်ရမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝအသိဆိုတာ လူ့မျက်လုံးပဲ။ လူ့မျက်လုံးမရှိရင် ဒုက္ခထွက်ပေါက်တရားကို မသိမြင်နိုင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဘဝကို မှောင်ချထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့ တဏှာက အရှုပ်အပူထဲ ပိတ်လှောင်ထားပြီး ဆင်းရဲမျိုးစုံ ဒုတ်တွေနဲ့ အချိန်ပြည့်ရိုက်နှက်နေတော့တာပဲ။

ကံကောင်းလို့ ဘုရားတရားရှိတဲ့နေရာမှာ နေရသူဟာ သဒ္ဓါနဲ့စိတ်ကို သန့်ရှင်းလို့ ပညာနဲ့ အမြင်ရှင်းအောင်ကြည့်နိုင်ရင် ဘုရားကိုမြင်တိုင်းတွေ့နိုင်တယ်။ သာသနာနှင့်ကြုံတော့လဲ ကြိုက်နိုင်တယ်။

ယခု ဘုရားလက်ထက်မှာ ရာဓဆိုတဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာတော့ မိသားစုတွေက သူ့ကို တန်ဖိုးမထားကြတော့ဘူးတဲ့။ လူအိုကြီးမလို့ အိမ်မှာပိုတယ် ရှုပ်တယ်လို့ ထင်လာကြတယ်။ မထေမဲ့မြင် အပေါ်စီးဆက်ဆံချင်ကြတယ်။ ပြက်ရယ်ပြု ပြောင်လှောင်ချင်ကြတယ်။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပေမယ့်

ကိုယ့်မိသားစုကို ဘာတစ်ခုမှ စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ရာဓကြီးဟာ အလိုက်မသိတတ်တဲ့မိသားစုနှင့် အတူနေရမှာကို ရွံမုန်းစက်ဆုပ်ငြီးငွေ့သွားတယ်။ သူတို့ကလဲ ကိုယ့်ကို မခင်တွယ်ကြတော့၊ ကိုယ်ကလဲ သူတို့ကို လုံးဝမခင်တွယ်တော့ဘူး။ တရားကျင့်လိုသူအတွက် ဒါဟာ အခွင့်အရေး အောင်ပွဲတစ်ခုပဲ။ ဘာမှ ထူးဖြတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အလိုလိုပြတ်နေပြီးသား၊ လောကဖက်ကဆိုးပြရင် တရားဖက်ကကောင်းပြရုံပဲ မဟုတ်လား။ သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ မိသားစုတွေက သံယောဇဉ်ပြတ်လောက်အောင် စိမ်းကားပြပြီး ကူညီလိုက်ကြတယ်။ တရားအတွက် ကျေးဇူးတင်စရာကြီးပဲ။

မိသားစုနှင့် အတူမနေလိုတော့ပဲ ရဟန်းပြုလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဘုရားသီတင်းသုံးရာကျောင်းကို သွားပြီး ဝေယျာဝစ္စပြုနေတယ်။ ရာဓကြီးလမ်းတစ်ဝက်မက အောင်သွားပြီပေါ့။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးချင်းထံသွားပြီး ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းပေမယ့် “လူအိုကြီး”ဆိုပြီး ဘယ်ရဟန်းကမှ လက်မခံကြဘူး။ ခွင့်လဲမပြုကြဘူး။ တစ်နေ့တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ချီးမြှောက်မှုနဲ့ ရဟန်းအဖြစ် ရသွားတယ်။ ရာဓကြီးက ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် ဆွမ်းတစ်ဇွန်း လောင်းလှူခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီဆွမ်းတစ်ဇွန်းကျေးဇူးကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရာဓကို သပိတ်သက်န်းပေးစွန့်ပြီး

ရဟန်းပြုပေးလိုက်တာတဲ့။ ချီးကျူးစရာပဲ။

တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကူညီထားခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်သွေးသားအရင်းဖြစ်တဲ့ မိသားစုတွေက ဘာကျေးဇူးမှမသိပဲ မိုက်ရိုင်းစွာစိမ်းကားလိုက်ကြပေမယ့် ဆွမ်းတစ်ဇွန်းကို တစ်ကြိမ်မျှသာ လောင်းလှူကူညီခံခဲ့ရဖူးတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ကျေးဇူးသိပြီး ဥပဇ္ဈာယ်ပြု ရဟန်းခံပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကြက်သီးထစရာကောင်းလောက်အောင် အံ့သြချီးကျူးစရာကြီးပဲ။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက အသက်အရွယ်ကြီးမှ ရဟန်းပြုခွင့်ရတဲ့ အရှင်ရာဓ မျက်နှာမငယ်ရ အားမငယ်ရအောင် စားရေး နေရေး

ပါမကျန် အကုန်တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ ချီးမြှင့်ပေးကမ်းထားတယ်။ နေ့တိုင်း အနားခေါ်လို့ ဟောပြောဆုံးမပေးပြီး တရားနဲ့လဲ ချီးမြှောက်ပေးပါတယ်။ အရှင်ရာဓဟာ ပြောဆိုဆုံးမလို့ သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ ဆရာသမားစကားကို သိပ်ပြီး တန်ဖိုးထားလေးစားသတဲ့။ ဆုံးမတဲ့အတိုင်း တကယ်ကျင့်သုံးအားထုတ်သတဲ့။ “မွန်းတိမ်းမှ လှန်းတဲ့စပါးဟာ နာနာမွှေပေးမှ အချိန်မှီ ခြောက်တော့မယ်”လို့ သဘောထားပြီး သဲသဲမဲမဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ တရားအလုပ်အားထုတ်လိုက်တာ မကြာမီ ရဟန္တာဖြစ်သွားသတဲ့။ သာသနာနှင့် တကယ်တွေ့သွားပြီပဲ။ အခါနှောင်းပေမယ့် အလာကောင်းပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော်လူဆိုးကြီး အင်္ဂုလိမာလဟာ လူ-၁၀၀၀ နီးပါးကို မဆင်မခြင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ကံကြီးမထိုက်သေးတော့ ဘုရားနှင့်တွေ့ရတဲ့အခါ တရားနာရလို့ သဒ္ဓါ ပညာတွေ ရရှိတိုးပွားခဲ့တယ်။ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ တရားအားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘုရားကိုမြင်တော့ တွေ့ရတယ်။ သာသနာနှင့်ကြုံတော့ ကြိုက်နိုင်တယ်။ သဒ္ဓါ ပညာပြည့်စုံတဲ့အတွက် သာသနာနှင့်တွေ့ရလို့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာရသွားသူတွေ အများကြီးပဲ။ နာဠာဂီရိဆင်တို့၊ ဗုဒ္ဓရက္ခိတ ကြက်တူရွေးတို့၊ လင်းနို့သား ၅၀၀-တို့၊ ဖားတို့ စတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သာသနာ

နှင့်တွေ့ခွင့်ရလို့ တိရစ္ဆာန်အလျောက် ကောင်းကျိုးရသွားကြသေးတာပဲ။ လူဆိုတော့ ဘာပြောစရာလိုတော့မှာလဲ။ သာသနာဟာ သတ္တဝါတွေအတွက်ပဲ ပေါ်ပေါက်လာတာဖြစ်လို့ တကယ့်အားကိုးစရာကြီးပါ။

၄။ အသိထူးချွန် လမ်းကောင်းမှန် ကေန်ကောင်းတာရ

- အဝတ်မပါ၊ ရှက်စရာ၊ ဗလာကိုယ်ထီးနေ။
- ထိုင်ရာမှထ၊ ဖုံခါရ၊ ရှုပ်လှအလုပ်တွေ။
- ဆံပင်များကို၊ ရိတ်လိုသောခါ၊ ညှပ်ဖြင့်သာ၊ ဆွဲကာနှုတ်ရချေ။

- တိတ္ထိညစ်နွမ်း၊ ရှင်ရဟန်း၊ ပင်ပန်းလွန်းလှချေ။
- အဆိုးကိုပင်၊ အကောင်းထင်၊ အမြင်လွဲလှပေ။
- သဲကိုညှစ်က၊ ဆီမရသို့၊ ဒုက္ခတွေသာ၊ တိုး၍လာ၊ လူညာအလုပ်တွေ။
- လမ်းကြောင်းမရှိ၊ နည်းမသိက၊ လုပ်သမျှမှာ၊ ဒုက္ခသာ၊ ကြီးစွာဆင်းရဲပင်ပန်းချေ။
- လမ်းကြောင်းလည်းရှိ၊ နည်းကိုသိက၊ လုပ်သမျှမှာ၊ စွမ်းအားပါ၊ ကောင်းရာရောက်၍ ချမ်းသာပေ။

နည်းလမ်းမမှန်ရင် ကောင်းတာလိုချင်ပေမယ့် ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခအပူလွတ်ချင်လွန်းလို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အဆင်းရဲခံကျင့်နေတတ်ကြတဲ့ သာသနာပအယူရှိသူ တစ်ချို့အကြောင်း စာထဲမှာတွေ့ရဖူးတယ်။ သူတို့ရဟန်းပြုကြတော့ -

(၁) အဝတ်မဝတ်ပဲ ဗလာကိုယ်ထီး ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်နေတယ်။ ခြိုးခြံလိုက်တာ အဝတ်တောင် မဝတ်တော့ဘူးတဲ့။

(၂) အဝတ်မဝတ်တော့ ကြမ်းပေါ် မြေကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး ထိုင်ရာမှထတိုင်း တင်ပါးဖုံပေလို့ ဖုံခါထရတယ်တဲ့။

(၃) ကတုံးတုံးလိုတဲ့အခါ သင်ခုန်းဓါးနဲ့မရိတ်

ဖြတ်ပဲ ထန်းစေ့မှုတ်နဲ့ညှပ်ပြီး ဆံပင်ဆွဲနှုတ်တာတဲ့။

တစ်ချို့များ ပခုံးလောက်နက်တဲ့တွင်းကိုတူး၊ တွင်းထဲမှာ လူကိုမတ်တတ်ချ၊ ပခုံး၂-ဖက်ပေါ် ပျဉ်ချပ် ၁-ချပ်စီတင်၊ ပျဉ် ၁-ချပ်စီပေါ် လူ ၂-ယောက်စီ ဝိုင်းနင်း၊ မလှုပ်မရှုန်းနိုင်အောင် ဖိညှပ်ချုပ်ထားပြီးမှ ခေါင်းကဆံပင်ကို ဆွဲနှုတ်တာတဲ့။ ဒါမှ ကိလေသာတွေထွက်ပြေးပြီး ဆင်းရဲလွတ်ငြိမ်းမယ်လို့ ယူဆကြတယ်ဆိုပဲ။ ဒုက္ခတွေတိုး ပိုဆိုးပြီး မချိမဆန့် ဆင်းရဲပင်ပန်းရှာမှာပါ။

ဘုရားရှင်က "ဒီလိုအလွဲအမှားတွေ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာထက် ဘာမှမလုပ်

ပဲ အပျင်းထူပြီး ငြိမ်နေတာကပဲ ချမ်းသာခွင့်ရနိုင်သေးတဲ့အကြောင်း" မိန့်ကြားထားတာရှိပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်မယ့်အလုပ်ကို ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေသူထက် အပျင်းထူနေသူက သက်သာခွင့် ရနိုင်သေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ လူပျင်းချမ်းသာဆိုတာလဲ ဒါပါပဲ။

အလုပ်မှန်အရာမှာ မလုပ်ပဲအပျင်းထူရင် ဆင်းရဲတယ်။ ကြိုးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ်မှ ချမ်းသာမယ်။ အလုပ်မှားအရာမှာတော့ မလုပ်ပဲအပျင်းထူရင် ချမ်းသာတယ်။ သက်သာခွင့်ရတယ်။ ကြိုးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ်ရင် ဆင်းရဲမယ်။ လုပ်လေမြုပ်လေ နှုတ်လေမြုပ်လေနဲ့ ဒုက္ခတွင်းထဲပဲ နစ်မြုပ်သွားမယ်။

မောဟမကင်းသေးသမျှ အမှားဆိုတာ တွေ့ရစမြဲပါပဲ။ အမှားဆိုတာ "လွဲမှား" "စွဲမှား" လို့ ၂-မျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒိဋ္ဌိမပါတဲ့ မောဟအမှားက လွဲမှား၊ ဒိဋ္ဌိပါလာရင် စွဲမှားပေါ့။ လွဲမှားက အမှန်ပြင်ပေးနိုင်သူနှင့်တွေ့လို့ ပြင်ပေးလိုက်ရင် အမှန်ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ စွဲမှားမျိုးကတော့ ဘုရားရှင်တောင် ပြင်ပေးလို့ မရလောက်အောင် စွဲနေတာဖြစ်လို့ ပြင်မရတဲ့အမှားမျိုးပါ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်က အရှင်ဖာကုလရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အစေလကဿပဟာ စောစောက အညတိတ္ထိတို့ထံမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ နည်းအတိုင်း ရဟန်းပြုနေသူဖြစ်တယ်။ အချိန်

ကြာမြင့်စွာ အပင်ပန်းခံကျင့်နေပေမယ့် သဲကို ဆီညှစ် ဆီမထွက်သလို ဘာမှကောင်းကျိုး မရှိတဲ့အလုပ် မှားမှန်းသိလို့ အရှင်ဗာကုလထံ ပြေးလာတယ်။ အလုပ်မှန်ကိုနည်းခံပြီး ရဟန်း ပြုအားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူ့အမှားက ပြုပြင်လို့ရတဲ့ လွဲမှား မျိုးပါ။ အစေလကဿပဟာ အရှင်ဗာကုလ ဟောတဲ့တရားကိုနာရလို့ သဒ္ဓါပညာဖြစ်ပေါ် တိုးပွားပြီး သာသနာနှင့် တကယ်တွေ့သွားရ တယ်ပေါ့။

ဒီလို အမှားမျိုးတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေသူ အတွက် "၄၅" နှစ် စတဲ့ ဂုဏ်ယူစရာအရေ အတွက်တွေ ပေါ်မလာနိုင်ပါဘူး။ တိုးလာသမျှ

အရေအတွက်တွေက ကြောက်စရာ စိတ်ပျက် အားငယ်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေမှာပါ။

ယခုလောကထဲမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမ တရားလမ်းကြောင်းအမှန် ရှိနေပါတယ်။ လမ်း ကြောင်းရှိပေမယ့် ဆက်သွယ်ပေးသူမရှိရင် နည်းလမ်းသိရမှာမဟုတ်လို့ နှမြောစရာအချိန် တွေ အလကားကုန်နေဦးမှာပဲ။ ဆက်သွယ်ပေး သူတွေရှိမှပဲ နည်းလမ်းကိုအမှန်သိပြီး အချိန်နှင့် ဘဝကို အဖိုးတန်အောင် အချိန်မှီ အသုံးချနိုင် မှာပါ။ ဒါမှ ရေတွက်နေရသမျှ အားတက် ကြည်နူးစရာတွေချည်း ဖြစ်နိုင်မှာသေချာတယ်။

မိမိတို့ဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားလမ်းကြောင်း အမှန်လဲရှိနေလို့ လမ်းကြောင်းအရှိကို သိခွင့်ရ

အောင် ဆရာတော် သံဃာတော်များကလဲ ဆက်သွယ်ပေးကြပေလို့ "၄၅" နှစ်စတဲ့ အရည် အသွေးပါတဲ့ ဂုဏ်ယူစရာ အရေအတွက်တွေ ကို ရဲရဲရေတွက်နိုင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

၅။ ကောင်းမှုထုံမွှမ်း မြတ်ရဟန်း အစွမ်းပြနိုင်စေ

ဥဒေါင်းပမာ၊ ဝတ်ကြောင်မှာ၊
တူကာ အဆင်းလှ။
လှစေကာမူ၊ အကျင့်ဟူ၊
အပူများ၍ မတွင်ကြ။
ရှင်ရဟန်းမှာ၊ သန့်ရှင်းကာ၊
ဟင်္သာပုံသို့ပြ။

လူလောက်မလှ၊ ရှင်းလှသော်လဲ၊
အကျင့်စွဲ၊ အမြဲတွင်အောင်ရန်းနိုင်ကြ။
ဉ သ်-ကမ္မဝါ၊ သိမ်-သံဃာဟု၊
ပေါင်းကာစု၊ ဝတ္ထု ၅-ပါး ပြည့်စုံရ။
နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ်၊ ခုနှစ်သွယ်ကို၊
ကိုယ်ဝယ်ဆင်မြန်း၊ မြတ်ရဟန်း၊
အစွမ်းပြနိုင်ကြ။
ကောင်းမှုထုံမွှမ်း၊ မြတ်ရဟန်း၊
အစွမ်းပြနိုင်ရ။

"ရှင်ရဟန်း"ဆိုတဲ့စကား "ရှင်ပြု ရဟန်းခံ" ဆိုတဲ့စကားဟာ ထေရဝါဒသာသနာရှိတဲ့ နေရာ အခါမျိုးမှာမှ ပြောနိုင် ကြားနိုင်တဲ့စကားမျိုးပါ။ ဗုဒ္ဓသာသနာရှိတဲ့ နေရာ, အခါမှပဲ လုပ်လို့

ဖြစ်နိုင်တာမျိုးပါ။

နေ့စဉ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရေတွက်ယူနေရ မယ့် လူ့ဘဝရဲ့အနှစ်ချုပ်က ကုသိုလ်တစ်မျိုး တည်းပါ။ စိတ်ကောင်းမှ ရနိုင်တဲ့ကြောင့် ကောင်းမှုလဲ ဟုတ်တယ်။ အဆိုးကိုနိုင်လို့ အကောင်းကိုပိုင်ဖို့ တာဝန်ယူတဲ့ကြောင့် အရှိန် အဝါ, စွမ်းအား, တန်ခိုးလို့လဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ လူဟာ အရှိန်အဝါနဲ့နေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါ တယ်။

လူဆိုတာ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့လာခဲ့တာ၊ လူဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အတိတ်ကုသိုလ်ကံ လုံလောက်လို့ လူဖြစ်ခဲ့တာ။ နေတော့လဲ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့ပဲ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရ

မယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိကတာဝန်က ကုသိုလ်ရရှိ တိုးပွားရေးပါ။

ကုသိုလ်ရဲ့ သဘောက အပြစ်မရှိဘူး။ ကောင်းကျိုးကိုပဲ ပေးတယ်။ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့ လူဖြစ်ရသူဟာလဲ အပြစ်ကင်းအောင်နေနိုင် ရမယ်။ မိမိ သူတစ်ပါး ကောင်းကျိုးဆောင်ပေး နိုင်ရမယ်။ စားဝတ်နေရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်ကင်းအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ လိုမယ်။ ကိုယ့်ကို အာမခံတာဝန်ယူနိုင်မယ့် ကောင်းကျိုးပြု ကောင်းမှုစွမ်းအားပေါ်အောင်လဲ သတိဉာဏ်နဲ့ ဖော်ထုတ်ယူရမယ်ပေါ့။ ဒါမှ အပြန်လဲ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့ပဲ ပြန်နိုင်မှာပါ။

ဘဝအနှစ်ကောင်းမှုကို ယူတဲ့အခါ လူ

ဝတ်ကြောင်ဘဝထက် ရှင်ရဟန်းဘဝနဲ့ယူရ တာက များများလဲရနိုင်တယ်။ မြန်မြန်လဲ ရနိုင်တယ်။ ပိုလဲ စင်ကြယ်ကောင်းမွန်နိုင် တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သစ်ပင် တက်တဲ့လူလိုပေါ့။ အသီးမှည့်ရှိတဲ့ သစ်ပင် ပေါ်တက်ဆွတ်ခူးတဲ့အခါ သစ်ပင်ခေါင်ဖျား ရောက်အောင် တက်ခူးတဲ့လူဟာ များများ မြန်မြန်ရအောင် ကောင်းတာကိုရွေးပြီး ဆွတ်ခူး နိုင်ပေမယ့် ခြေချော်လက်ချော်ပဲဖြစ်ဖြစ်, သစ် ကိုင်းဖျားကျိုးပဲ့သွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်ကို လိမ့်ကျရင်တော့ မသေဘူးဆိုရင် ကံကောင်း လို့ပဲ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မချိမဆန့် ကျိုးပဲ့ကျဲပြဲ ကုန်မှာတော့ သေချာပေါက်ပါ။

အောက်ဆုံး သစ်ပင်ခွကြားလောက် တက်ပြီး ဝါးရှည်ရှည်နဲ့ အဝေးက လှမ်းဆွတ်ခူးသူကတော့ အရနည်းလို့ နေးနေပေမယ့် မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော်ကျသွားရင် ပွန်းပဲ့ရုံလောက်ပါပဲ။ သစ်ပင်ခေါင်ဖျားက လိမ့်ကျသူလောက် အကျမနာတတ်ပါဘူး။

ရှင်ရဟန်းဘဝလဲ အမြင့်ကြီးတက်ရတာ ဖြစ်လို့ သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ ဉာဏ်အားနည်းရင် လူဝတ်ကြောင်ဘဝထက် အကျနာတတ်ပါတယ်။ ပရိယတ် ပဋိပတ်ကို လွှတ်ထားလိုက်ရင် အားလပ်ချိန်သိပ်များသွားတော့ အထိန်းအကွပ်မရှိ တွေးချင်ရာလျှောက်တွေး၊ အတွေးလွန်သွားတော့ ထိန်းမရ သိမ်းမရ ပြောချင်ရာ

လျှောက်ပြော၊ စည်းဘောင်ကျော်ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်မိသွားရင် လူဝတ်ကြောင်တွေထက်ပိုပြီး အကုသိုလ်များတတ်, မြန်တတ်တာကိုလဲ အထူးသတိထားဖို့လိုမှာပါ။ ပရိယတ် ပဋိပတ် ကြိုးစားနေသူအတွက် အားလပ်ချိန်မရှိ သလောက်နည်းနေတော့ အကုသိုလ်ဖြစ်ချိန် သိပ်နည်းနေတတ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်က "လူဝတ်ကြောင်ဟာ ဒေါင်းနှင့် တူတယ်။ ရှင်ရဟန်းဟာ ဟင်္သာနှင့်တူတယ်"လို့ ဥပမာပေးထားတယ်။ ဒေါင်းဟာ လှပေမယ့် အမြီး အမောက် အတောင် ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ဟိုတိုးဒီတိုက် အငြိအတွယ်များလွန်းလို့ ပျံသွားရတာမတွင်ဘူး။ လေးလဲ လေးတယ်

တဲ့။ ဟင်္သာဟာ ဒေါင်းလောက် မလှပေမယ့် ငြိစရာမရှိလို့ ပျံရတာတွင်တယ်။ အရှိန်ကောင်းလို့ မြန်တယ် တဲ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိတယ်တဲ့။

လူဝတ်ကြောင်ဘဝဟာလဲ စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စားဆင်ယင် ပြုပြင်နေကြတာဖြစ်လို့ ရှင်ရဟန်းဘဝထက်လှပေမယ့် အာရုံအငြိအတွယ်များလွန်းတော့ နှေးတယ်, လေးတယ်တဲ့။ ကုသိုလ်လုပ်ရတာ မတွင်ဘူးတဲ့။ ရှင်ရဟန်းဘဝကတော့ ကတုံးလဲတုံး, ဖန်ရည်စွန်းတဲ့အဝတ်ကို ပုံစံဖျက်ချုပ်ဝတ်ထားရတာလဲ ဖြစ်လို့ လူဝတ်ကြောင်လောက်မလှပေမယ့် ငြိတွယ်စရာမရှိတော့ ရှင်းရှင်းသွားနိုင်တယ်။ သီလအရှိန်ကောင်းတော့ မြန်တယ်တဲ့။

ကောင်းမှုကို မြန်မြန်များများလိုချင်လို့ ရှင်ရဟန်းဝတ်တာပါ။ အမျိုးသမီးများ ဘိက္ခုနီမရှိတဲ့နောက် သီလရှင်ဝတ်ကြတာဟာလဲ ကောင်းမှုတွေ မြန်ချင် များချင်လို့ပါ။

ပြီးတော့ သမ္မုတိရဟန်းခံတဲ့အခါ -

(၁) အသံမှန် နေရာမှန်နဲ့ ရှေးဦးစွာ ဉတ်ကိုလဲ ၁-ကြိမ်ရွတ်ဆိုရမယ်။

(၂) အသံမှန်နေရာမှန်နဲ့ ကမ္မဝါစာကိုလဲ ၃-ကြိမ်ရွတ်ဆိုရမယ်။

(၃) အပြစ်ကင်းတဲ့သိမ်ကောင်းထဲမှာ ရဟန်းခံတာလဲဖြစ်ရမယ်။

(၄) သိမ်ဝင်ရဟန်းဖြစ်တဲ့သံဃာ အနည်းဆုံး ၅-ပါးရှိရမယ်။ မဇ္ဈိမဒေသမှာတော့

၁၀-ပါး ရှိရမယ်။

(၅) သတ်မှတ်တားမြစ်ထားတဲ့ အပြစ်လုံးဝကင်းစင်တဲ့ အသက်-၂၀ ပြည့်သူ လူသားစစ်စစ် ရဟန်းလောင်းလဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီ ၅-ပါး ပြည့်စုံမှ ရဟန်းလောင်းဟာ အကျဉ်း-၂၂၇ သွယ်၊ အကျယ် ကုဋေ-၉၀၀၀ ကျော်ရှိတဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကျင့်ဝတ်သီလကို လိုက်နာကျင့်သုံးရတဲ့ အဆင့်မြင့်ရဟန်းဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ပရမတ္ထအရိယာသံဃာဆိုတာ သမ္မုတိပုထုဇဉ်သံဃာကနေပြီး သိက္ခာ-၃ပါး လမ်းစဉ်နဲ့ အဆင့်ဆင့် တက်သွားရတာမျိုးပါ။

၆။ ကိုယ်လဲဘုန်းကြီး သူဘုန်းကြီး အကြီးမှန်ပါစေ

- **ကောင်းဆိုး ၂-တန်၊ လောကဓံကို၊ သည်းခံ အောင့်အည်း။ ချုပ်တည်းတတ်ပါ၊ ခန္တီမှာ၊ မှတ်ပါ အားအစွမ်း။**
- **ငြိမ်ငြိမ်နေကာ၊ ငြိမ်းအေးစွာ၊ ကျင့်ပါ ကိုယ့်လုပ်ငန်း။**

- **သိက္ခာက္ကမြွေ၊ ကျက်သရေ၊ မှတ်လေ မြတ်ရဟန်း။**
- **ဘုန်းကံလဲကြီး၊ ဉာဏ်လဲကြီး၊ ဘုန်းကြီး စိတ်အေးချမ်း။**

သံဃာဟာ လောကလူအများ ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကြဲချစိုက်ပျိုးဖို့, ကောင်းမှုဖြစ်ပေါ်တိုးပွားဖို့ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။ သမ္မုတိသံဃာထဲမှာ ပါတဲ့ ရဟန်းကို "ဘုန်းကြီး"လို့ ခေါ်ကြတယ်။ လူတွေထက် သီလဘုန်း သမာဓိဘုန်း ပညာဘုန်းကြီးအောင် ကြိုးစားနေသူဖြစ်လို့ပါ။ မိမိနှင့် ဆက်စပ်ခွင့်ရသူတွေ ကောင်းမှုဘုန်းကံဖြစ်ပေါ်တိုးပွားအောင် ကျင့်ဆောင်ပေးနေရတာဖြစ်လို့လဲ "ဘုန်းကြီး"လို့ခေါ်နိုင်တယ်။ လူတွေ

ဘုန်းကြီးကြောင်း (ကောင်းမှုကြီးကျယ်ကြောင်း) ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။

ရဟန်းဆိုတာ ကောင်းဆိုး ၂-တန် လောကဓံကို သည်းခံအောင့်အည်း ချုပ်တည်းနိုင်ရမယ်။ လူဝတ်ကြောင်တွေထက် ခံနိုင်မှုစွမ်းအား, ရင့်ကျက်မှုစွမ်းအား သာလွန်အောင် ခန္တီအားကိုသုံးပြီး လေ့ကျင့်နေရပါတယ်။ အကောင်းလောကဓံကြောင့် လောဘအစွန်းမထွက်ရအောင်, အဆိုးလောကဓံကြောင့် ဒေါသအစွန်းဖက်ရောက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းလေ့ကျင့်ပေးနိုင်မှ သာမန်လူထက် ရင့်ကျက်မှာပေါ့။ ရဟန်းလို့ပြောရင် ရင်လဲအတူတူပဲ။ ခန္တီဆိုတာ ရှင်ရဟန်းရဲ့ခွန်အားပါ။

ပြီးတော့ ရဟန်းဟာ ကိုယ်နှုတ်ကို သီလနဲ့, စိတ်ကို သမာဓိနဲ့ငြိမ်အောင် ထိန်းရတယ်။ ဝိပဿနာနဲ့ အပူငြိမ်းအောင်ကျင့်ရတယ်။ သီလဆိုတာ ကိုယ်နှုတ်ရဲ့စည်းကမ်း, သမာဓိဆိုတာ စိတ်ရဲ့စည်းကမ်း, ဝိပဿနာဆိုတာ အသိရဲ့စည်းကမ်းပါ။ စကားပြောဖြစ်ရုံ သိတာမဟုတ်ပဲ အရှိကိုတကယ်သိမှ ပညာအစစ်ပါ။ အရှိကိုနိုင်ဖို့ပဲ အသိပညာကို ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားအောင် လုပ်ရတာပါ။ ရဟန်းဆို ရှင်လဲ အတူတူပဲပေါ့။ သိက္ခာ ၃-ပါးဟာ ရှင်ရဟန်းရဲ့ အလုပ်ပါ။

ပြီးတော့ ရဟန်းဆိုတာ ဣန္ဒြေရ သိက္ခာပြည့်ပြည့် ကျင့်သုံးနေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေရပါတယ်။ အသွင်သဏ္ဌာန်က

လူဝတ်ကြောင်နှင့်မတူတော့ အရည်အသွေးလဲ လူဝတ်ကြောင်ထက်သာအောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်မှ အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကံပါရမီကြီးမားနိုင်မယ်။ မိမိနှင့်ဆက်စပ်ခွင့်ရသူ လူတွေလဲ မိမိကိုအကြောင်းပြုပြီး ဘုန်းကံပါရမီကြီးမားခွင့် ရကြမယ်။ ဒါမှ "ဘုန်းကြီး" အစစ်ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်လဲ အတူတူပေါ့။ ဣန္ဒြေ သိက္ခာဟာ ရှင်ရဟန်းရဲ့ အလုပ်ကျက်သရေပါ။

၇။ တရားကျင့်ကာ ကောင်းတာလုပ်တတ် ရဟန်းမြတ်

သံသရာဘေး ဉာဏ်ဖြင့်တွေး၊
မနေးရှုတတ်၊ ရဟန်းမြတ်။
ကိလေသာတွေ၊ ဖျက်ဆီးပေ၊
မှတ်လေ ရဟန်းမြတ်။
အလှူရှင်များ၊ ကောင်းမှုပွားဖို့၊
တရားကျင့်ကာ၊ ခံယူပါ၊
တောင်းတာ ရဟန်းမြတ်။

တရားကြောင့်သာ၊ မြင့်မြတ်ပါ၊
မြဲစွာ သတိချပ်။

သတိရှေ့ထား ဉာဏ်တရားနဲ့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဘေးကို မြင်အောင်ကြည့်ရှု သုံးသပ်တတ်လို့ ရဟန်းခေါ်တာပါ။ လူတိုင်းဆင်းရဲကြောက်ကြပေမယ့် သတိဉာဏ်ကင်းနေရင် ဆင်းရဲကလှနှင့် ခွါကိုမခွါဘူး။ လူတိုင်း ချမ်းသာလိုချင်ကြပေမယ့် သတိဉာဏ်မရှိရင် ချမ်းသာက လူကို "နေခဲ့ဟဲ့ နေခဲ့ဟဲ့" လို့ ကျောပေးပြီး ပြေးနေတယ်။ ဆင်းရဲလွတ်ကြောင်း ကောင်းတာလုပ်မှ ဆင်းရဲလွတ်မှာပါ။

ဆင်းရဲတွေ ဘေးရန်တွေ ကြောက်စရာ

တွေရှိရက်သားနဲ့မမြင်ရအောင် အဝိဇ္ဇာကဖုံးထားတယ်။ ကလေးများ ဖုံထဲ ကစားနေတဲ့အခါ လူကြီးတွေလာလို့ မမြင်စေချင်တဲ့အရာရှိရင် ဖုံဖို့ပစ်သလို အဝိဇ္ဇာကလဲ ဉာဏ်ဆိုတဲ့လူကြီး မမြင်ရအောင် ဒုက္ခကို ဖုံဖို့ပစ်တတ်တယ်။ မကျန်းမာလို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါ သတိထားကြည့်ရင် ဒုက္ခကို မြင်လာတတ်ပါတယ်။ "ဒီရောဂါပျောက်လို့ နေကောင်းလာရင်တော့ ကောင်းမှုတရားကို မနေမနား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားတော့မယ်" လို့ ဆုံးဖြတ်မိတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်နေကောင်းလာပြန်တော့ အဝိဇ္ဇာက ဉာဏ်ဆိုတဲ့လူကြီး မမြင်ရအောင် ဒုက္ခကို ဖုံဖို့သလို ဖုံးပစ်လိုက်

တယ်။ နေကောင်းသွားရင် တရားမေ့သွားတတ်ပြန်ရော။

ရဟန်းဆိုတာ အဝိဇ္ဇာအဖုံးကို ဉာဏ်နဲ့ခွါပြီး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဘေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်။ ရဟန်းဆို ရှင်လဲပါရောပေါ့။ ဒီစကားက ရှင်ရဟန်းများရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပန်းတိုင်ကို ပြတယ်။ သံသရာဘေးကို ဉာဏ်နဲ့တွေးကြောက်လို့ သံသရာဘေးကလွတ်မြောက်ချင်လို့ ရှင်ရဟန်းပြုကြတာဖြစ်လို့ပါ။ ရည်မှန်းချက်မပျောက်အောင် သတိအမြဲရှိဖို့လိုမယ်။

ပြီးတော့ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးနေတတ်လို့လဲ ရဟန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ ရှင်လဲ အတူတူ

ပေါ့။ အဲဒါက ရှင်ရဟန်းရဲ့ အလုပ်ကိစ္စကိုပြတယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဘေးတွေဟာ မိုးပေါ်ကသူ့ဟာသူ ကျလာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိလေသာတွေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာရတာပါ။ ဆင်းရဲဒုက္ခပြဿနာအပူအားလုံး ကိလေသာက မြစ်ဖျားခံတာ။ ဆင်းရဲကြောက်ရင် ဆင်းရဲကြောင်း ကိလေသာတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ။

တန်ဖိုးမဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ရှင်ရဟန်းဘဝကို လာဘသက္ကာရတွေနဲ့ တိုင်းတာဆုံးဖြတ်ခံနေရရင် အရမ်းနစ်နာဆုံးရှုံးတယ်။ ရှက်စရာလဲကောင်းတယ်။ လာဘသက္ကာရအားလုံးကို တံတွေးပေါက်ပမာ စွန့်ပယ်တော်မူပြီးတဲ့ ဘုရားရှင်ကလဲ အပြင်းအထန် ကဲ့ရဲ့ရှုပ်ချတော်

မူမှာပါ။

လယ်လုပ်သားများဟာ လယ်ခင်းဖို့ကျောက်ထုကြသလို တရားလုပ်သားရှင်ရဟန်းများလဲ သိက္ခာ ၃-ပါး မဂ္ဂင်လမ်းခင်းဖို့ စိတ်ဆိုတဲ့ကျောက်ကို ဒါမှမဟုတ် စိတ်နှင့်ယှဉ်တွဲနေတဲ့ ကိလေသာဆိုတဲ့ကျောက်ကို ဝီရိယတူနဲ့ နာနာထုကြရတယ်။ ကွဲအောင်ထုခွဲကြရတယ်။ ကျောက်က ထုရင်းထုရင်း ချော်ချော်သွားတတ်လို့ မချော်ရအောင် သတိလက်နဲ့ သေချာကိုင်ပြီး ထုရမှာပဲ။

ကိုယ့်လက်အင်အားနဲ့ ရွှေ့လို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ အဆောက်အဦးကြီးကို လက်နဲ့တွန်းရွှေ့နေသူ, ကိုယ့်လက်အင်အားနဲ့ တွန်းလှဲလို့မဖြစ်နိုင်တဲ့

အလွန်ကြီးမားတဲ့သစ်ပင်ကြီးကို လက်နဲ့တွန်း လှဲနေသူဟာ တကယ်အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်နဲ့မချင့်ချိန်ပဲ မတန်မရာလုပ်နေသူကို အလုပ်လုပ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။

ကိုယ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပြွန်အောင် လုပ်ဆောင်နေသူကိုသာ တကယ်အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အပူကင်းဝေးချမ်းသာရေးအတွက် ကိုယ်နိုင်သလောက်စီ အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် ပိုင်းပြီး တာဝန်ကျေပြွန်အောင် လုပ်နေရမှာဖြစ်တယ်။ မလုပ်ပဲနေလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူး။

ကိလေသာနီဝရဏတွေဟာ ကောင်းမှုတရား လူ့စွမ်းအားတွေ နည်းနည်းကလေး

တောင် ဖြတ်သန်းခွင့်မရအောင် တရားလမ်းကြောင်း ပိတ်ထားတတ်တယ်။ မအားလို့ လူ့စွမ်းအား မတက်တာမဟုတ်ဘူး။ လမ်းပိတ်ထားလို့ ပိတ်ထားတဲ့လမ်းကို မဖွင့်တတ်လို့ မရတာပါ။ သတိ ဝီရိယ သမာဓိနဲ့ ဖွင့်ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ ကိလေသာ ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ တရားလမ်းဖွင့်ပေးတာပါပဲ။

အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဟာ စားသောက်သုံးစွဲပြီးတိုင်း မဆေးကြောပဲသုံးစွဲနေရင် အဆင်းအနံ့ အရသာတွေ ဖောက်ပြန်ပြီး ရွံစရာကြီးဖြစ်ကုန်တတ်သလို စိတ်လဲ သမာဓိနဲ့ မဆေးကြောရင် ညစ်ပတ်ပေကျံပြီး ရွံစရာကြီးဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ စိတ်မသန့်ရှင်းရင် လူလဲ စက်

ဆုပ်စရာကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

စားသောက်သုံးစွဲပြီးတိုင်း အိုးခွက်ပန်းကန်ကို ပြောင်စင်အောင်ဆေးကြောရသလို စိတ်လဲနေ့တိုင်း သမာဓိနဲ့ ဆေးကြောပစ်ရတယ်။ စိတ်ကို မဆေးပဲပစ်ထားကြလို့ ညစ်ပေကုန်တာပါ။ နေ့စဉ် အလုပ်ကိစ္စတိုင်း ဒီစိတ်ချည်း သုံးနေရတာဆိုတော့ စင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောပေးမှပဲ သုံးလို့ အဆင်ပြေမှာပါ။

ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ ကိလေသာဟာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားအား တရားအားနဲ့ အနည်းဆုံး ခပ်ခွါခွါလေးတော့ ခွါပေးနေရမှာပဲ။ ဒါမှလဲ တရားဝင်ပေါက်ပွင့်သွားမယ်။ နေပူထဲမှာ ပစ်စလက်ခတ် ရေငတ်ခံထားတဲ့

ပန်းပင်နှင့် နေ့စဉ်ရေမှန်မှန်ဖြန်းထားတဲ့ ပန်းပင်ဟာ လန်းဆန်းပုံချင်း မတူနိုင်ကြသလို စိတ်နှင့်ကိလေသာ ပူးကပ်နေသူနှင့် ခပ်ခွာခွာထားနိုင်သူတို့ရဲ့အစွမ်းဟာ ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ပါဘူး။

ရှင်ရဟန်းများရဲ့ ကြည်လင်ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့တဲ့ အလုကျက်သရေကို ကိလေသာအပူနှင့်စိတ် ခွာထားနိုင်သလောက်သာ ရနိုင်ပါတယ်။ သီလ,သမာဓိ,ပညာအားကို လက်တွေ့အသုံးချပြီး မျက်ခြည်မပြတ် ကိလေသာကို ဖြိုဖျက်နေရမှာပဲ။ ရှင်ရဟန်းရဲ့ အဓိကအလုပ်ကလဲ ဒါပဲ။ အတိုချုပ်ကတော့ သတိရှေ့ထား ဉာဏ်တရားနဲ့ အဆက်မပြတ် ကိုယ့်အလုပ်

ကိုယ် လုပ်နေရတာပါပဲ။

ပြီးတော့ တောင်းတတ်တဲ့ကြောင့်လဲ ရဟန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ရှင်လဲ အတူတူပေါ့။ တောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သူတောင်းစားလို ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့စွာ တောင်းတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အလှူရှင်များ ကောင်းမှုပွားအောင် အရိယာတို့ရဲ့ တောင်းခြင်းလို့ဆိုတဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့ ကိုယ်အမူအရာနဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအလှူခံတာကို ပြောတာပါ။ ရှင်ရဟန်းများရဲ့ အသက်ရှင်ရေးဟာ အလှူရှင် ဒကာ ဒကာမများရဲ့ သဒ္ဓါ မေတ္တာ စေတနာကို မှီခိုနေရတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဒီစကားဟာ အလှူရှင် ဒကာ ဒကာမ

များအတွက်လဲ အားပေးရာရောက်တယ်။ "ရှင်ရဟန်းတွေရဲ့ အသက်ရှင်ရေးဟာ သင်ဒကာဒကာမတွေနှင့် ဆက်စပ်နေတယ်။ သင်ဒကာဒကာမတွေရဲ့ လက်ထဲမှာရှိနေတယ်။ ရှင်ရဟန်းတွေဟာ သင်တို့ရဲ့ ဒါန သီလ ဘာဝနာကောင်းမှုတရား ရရှိတိုးပွားဖို့ အမှီကောင်းများဖြစ်တယ်။ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကြဲချစိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းများ ဖြစ်ကြတယ်"လို့ အားပေးရာရောက်ပါတယ်။

ရှင်ရဟန်းတွေ အတွက်လဲ မာန်မာနကိုချိုးနှိမ်ရာ ရောက်တယ်။ "ငါ့မှာ ဘာတွေပဲရှိရှိသူများရဲ့ ပေးစာကမ်းစာတွေချည်းပဲ။ ဒါတွေ

ကြောင့် ဘာမှ ခြေဖျားထောက် မော်ကြွားစရာမရှိ၊ ဒါတွေနှင့် ထိုက်တန်အောင် မနေထိုင်တတ်ရင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထိုးကျသွားနိုင်တယ်။ ဘာပဲ ရှိလာ ရှိလာ, အရှိကို အသိနှင့်တွဲပြီး တရားစွမ်းအားပေါ်အောင်သာ အသုံးချမယ်"လို့ မာန်မာနကိုချိုးနှိမ်ပြီး တရားအတွက်တွန်းအားပေးရာရောက်တယ်။ ရှင်ရဟန်းတွေနှင့် ဒကာ ဒကာမတွေ အချင်းချင်းအမှီပြုနေကြတယ်ဆိုတာ ကောင်းမှုတရား အတွက်သာဖြစ်ရမှာပါ။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ်သာ တိုးပွားနေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထေရဝါဒသာသနာ ရှိနေတဲ့ကြောင့် သာသနာကိုမှီပြီး ကောင်းမှုတရားနဲ့ အစွမ်းပြနိုင်

ကြတာပါ။ ထေရဝါဒဆိုတာ ပရိယတ္တိသုတ, သီလ, သမာဓိ, ပညာ, ၄-မျိုးမြဲမြံ ခိုင်ခန့်တည်ငြိမ်တော်မူကြတဲ့ အရှင်မဟာကဿပစတဲ့ ထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးမှစပြီး ယနေ့လက်ရှိဆရာတော်တွေထိ အပြောင်းအရွှေ့မရှိ တစ်သမတ်တည်း ဟောပြောပို့ချ သင်ယူကြိုးစားခဲ့ကြရတဲ့လမ်းစဉ်ကို ပြောတာပါ။

တစ်သမတ်တည်း အပြောင်းအလဲမရှိ တည်ငြိမ်စွာ ကြိုးစားရတဲ့ ထေရဝါဒလမ်းစဉ်ဆိုတာ -

(၁) ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဘုရားဟောမဟုတ်တဲ့ စကားတွေကို နောက်ထပ်မထည့်ရဘူး၊ မဖြည့်စွက်ရဘူး။

(၂) ဘုရားဟောထားတဲ့ စကားလုံးတွေထဲက ဘယ်စကားကိုမှ ဖြုတ်မပစ်ရဘူး။ ထုတ်ပယ် မပစ်ရဘူး။

(၃) ဘုရားရှင်ရဲ့စကားတွေကို ပုံစံပြောင်းပြီး မပြင်ရဘူး၊ မူရင်းအတိုင်းပဲ ထားရမယ်၊ ဒါဟာ ထေရဝါဒမူပဲ၊ မူရင်းမပျောက်တော့ ကျင့်စဉ် လမ်းကြောင်း နည်းစနစ်တွေ ပျောက်မသွားဘူး။

မဟာယာနမူဆိုတာ ထေရဝါဒမူရဲ့ပြောင်း ပြန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မူရင်း တစ်စတစ်စ ပျောက် တယ်။ မူရင်းပျောက်တော့ ကျင့်စဉ်လမ်းလဲ ပျောက်သွားတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာ ဒကာ ညီညာပေါင်းစုပြီး သာသနာကိုချီးမြှောက်နေ ကြတယ်ဆိုတာ ထေရဝါဒလမ်းစဉ် မပျောက်

အောင် လိုက်နာထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေ ကြတာပဲ။ ထေရဝါဒဆိုတာ ရဟန်းမြတ် လမ်းစဉ်ပါ။

၇။ ကျရာတာဝန် စိတ်အားသန် ကေန်ထမ်းဆောင်ရ

သိအောင်လေ့လာ၊ သိတာကိုကျင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ တိုးမြှင့်ပေးရမှာ။

ခန္ဓာ ၅-ရပ်၊ ဉာဏ်ခေါင်းတပ်၍၊ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေးဟု၊ စုံအောင်ပြု၊ လူမှုတာဝန်ပါ။

ကုသိုလ်အစု၊ ကောင်းမှုတာဝန်၊ ကေန်ကျေမှ၊ လူ့ဘဝ၊ မချအေးချမ်းပါ။

နေတတ်-ဖြေတတ်၊ အသေတတ်၊ မြင့်မြတ်လူ့ခန္ဓာ၊

ကျရာတာဝန်၊ စိတ်အားသန်၊ ကေန်ထမ်းဆောင်ရာ။

လူဆိုတာ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့ လူ့ဘဝကို ရောက်လာလို့ ကုသိုလ်အရှိန်နဲ့နေပြီး ကုသိုလ် အရှိန်နဲ့ပဲ ရှေ့ဆက်သွားရမှာပါ။ လာတုန်းကလဲ ကုသိုလ်နဲ့၊ နေတော့လဲ ကုသိုလ်နဲ့၊ ပြန်တော့ လဲ ကုသိုလ်နဲ့ပေါ့။ ဒါကြောင့်လူ့ဘဝရဲ့ အဓိက တာဝန်က ကုသိုလ်ရရှိတိုးပွားရေးတစ်ခုတည်း ပါ၊ ကိုယ်လဲ နေ့စဉ်ကုသိုလ်ရရှိတိုးပွားအောင်

ကြိုးစားနေရမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်လက်လှမ်းမှီ သလောက် သူ့ကိုလဲ ကုသိုလ်ရရှိတိုးပွားအောင် ကူညီပေးနေရမယ်။ သူ့ကြောင့်လဲ ကိုယ့်မှာ ကုသိုလ်ရရမယ်။ ကိုယ့်ကြောင့်လဲ သူ့မှာ ကုသိုလ်ရရမယ်။ ဒါမှ လူ့တာဝန်ကျေမယ်။

လူဆိုတာ ဘယ်တာဝန်တွေ ဘယ် လောက်ပဲကျေကျေ ကုသိုလ်တာဝန်မကျေရင် တော့ စိတ်အေးရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ် တာဝန်ကျေမှပဲ တကယ်စိတ်အေးရမှာပါ။

တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ အသိဉာဏ် အရည်အချင်းရအောင် ဖတ်ရှုနာ ယူ သင်ကြားလေ့လာရတယ်။ သိအောင်လုပ် ရတယ်။ ရထားတဲ့အသိဉာဏ်ကို လက်တွေ့

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အံဝင်ခွင်ကျ ထည့်သွင်း အသုံးချတတ်ရတယ်။

"လူဆိုတာ ကုသိုလ်တာဝန်ထမ်းဆောင် ရမယ်" လို့ပြောရတာက တစ်ဖက်ကအကုသိုလ် ရှိနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲတွေလဲ ရှိနေလို့ပါ။ ချုံးပြောတော့ အပူနှင့်ဆင်းရဲပေါ့။ တစ်ဖက်က အကုသိုလ်နှင့် ဆင်းရဲရှိနေတာကို တကယ် သိရှိနားလည်ဖို့၊ အကုသိုလ်ကို ဖြတ်ကျော် အနိုင်ယူဖို့၊ ဆင်းရဲကို လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့၊ ကိုယ့်အရှိ ထဲက ကုသိုလ်ကို နည်းမှန်လမ်းမှန်ဆွဲယူ တတ်ဖို့၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ တရားအသိဉာဏ်ကို အထူးလိုအပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိအောင် လုပ်နေရတာပါ။

လောကဘောလုံးပွဲဟာ တစ်သင်းတည်းနဲ့ ပွဲမဖြစ်ဘူး။ ၂-သင်းရှိမှ ပွဲဖြစ်တာ၊ ၂-သင်းလုံးရဲ့ တာဝန်က တစ်ဖက်အသင်းကို အနိုင်ယူနိုင် ဖို့ပဲ။ အနိုင်ယူနည်းကို လေ့လာသင်ယူကြရ တယ်။ ကြိုတင်လေ့ကျင့်ကြရတယ်။ ဒါမျိုးလိုပဲ တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ အကုသိုလ်ကို အနိုင်ယူ နိုင်မှ လူ့တာဝန်ကျေမယ်။ နိုင်အောင် လေ့လာ ရတယ်။ လေ့ကျင့်ရတယ်။ အကုသိုလ်ကိုနိုင် ရင် ဆင်းရဲလဲ လွှမ်းမိုးနိုင်တော့တာပါ။

စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေးတာဝန်ထမ်း ဆောင်တဲ့အခါ ရုပ်ရဲ့တာဝန်မျှသာမကပဲ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာ ၄-ပါးရဲ့ တာဝန်ကိုပါကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်တတ်ရမယ်။ ရုပ်အစာ

သာကျွေးရမှာမဟုတ်ပဲ ဒါန သီလ သမာဓိ ဝိပဿနာ ကောင်းမှုများပြုလုပ်လို့လဲ စိတ်အစာ ပါ ကျွေးနေရမယ်။ ဒါမှ အားရှိမှာပေါ့။ ရုပ်အစာ ကျွေးရင်းနဲ့လဲ သတိဉာဏ်တွဲလို့ စိတ်အစာပါ တွဲကျွေးနိုင်တယ်။ သီးသန့်အချိန်ယူလို့လဲ စိတ်အစာကျွေးနိုင်တယ်။ သတိဉာဏ်ပါရင် ဘာလုပ်လုပ် စိတ်အစာမှီဝဲနေရမှာပဲ။

ရုပ်အဝတ်ပေးရင် သီလ သမာဓိ ပညာ စိတ်အဝတ်လဲပေးရမယ်။ ရုပ်နေရာပေးရင် ဘုရားအာရုံ တရားအာရုံ ကုသိုလ်အာရုံ သတိ ပဋ္ဌာန်အာရုံဆိုတဲ့ စိတ်နေရာလဲပေးမှ လူ့တာဝန် ကျေမယ်။ ခုကာလ တစ်ချို့နိုင်ငံခြားကလူတွေ စိတ်ပူလောင်လာတဲ့အခါ တိုက်အမြင့်ကြီး

ပေါ်ကနေ ခုန်ခုန်ချကြတယ်ဆိုတာ စိတ်နေရာ မရှိလို့ပဲ။ ရုပ်နေရာရှိပေမယ့် စိတ်နေရာမရှိရင် ဘဝဟာ လုံးဝမလုံခြုံပါဘူး။

ရုပ်ကျန်းမာရေးအတွက် ရုပ်ဆေးမှီဝဲပြုပြင် ပေးရသလို စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် တရား ဆေးမှီဝဲ ပြုပြင်ပေးနေရမယ်။ ခန္ဓာ ၅-ပါးလုံးရဲ့ တာဝန်ကို ပြည့်စုံအောင်ထမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှ ကုသိုလ်တာဝန်ပါ ထမ်းဆောင်ရာရောက်လို့ လူ့တာဝန်ကျေမှာဖြစ်တယ်။

ခန္ဓာ ၅-ပါးလုံး တာဝန်ကျေမှ အကောင်း အဆိုး ဘာနှင့်တွေ့တွေ့ တရားအသိနဲ့ညှိပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေတတ်မယ်။ အမေးအမျိုးမျိုးကိုလဲ အမှန်အတိုင်းဖြေတတ်မယ်။ ဘဝအခက်အခဲ

အရှုပ်အထွေးအမျိုးမျိုးကိုလဲ တရားနဲ့ညှိပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြေလည်ငြိမ်းအေးအောင် ဖြေရှင်း တတ်မယ်။ အနေတတ် အဖြေတတ်ရင် အသေတတ်ဖို့လဲ သေချာပြီးသားပါ။ ဒါဆို လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပြီပေါ့။

၉။ စွမ်းနိုင်သမျှ ထမ်းဆောင်ရ ဘဝကိုယ့်တာဝန်

ဦးပဥ္စင်းဟာ အတိတ်အကြောင်းစုံများနှင့် ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းစုံများ ပေါင်းဆုံမိလို့ သာသနာ့ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ သာသနာ့တာဝန်ကိုလက်ခံလိုက်တာနဲ့ ကုသိုလ် တာဝန်ပါဝင်သွားပြီပဲ။ ၁၃၂၂-ခု၊ နယုန်လဆန်း ၈-ရက်နေ့မှာ ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေ

ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ၁၃၂၄-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် ကျော် ၈-ရက်နေ့မှာ ရဟန်းအဖြစ်ရောက်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေက အကြိမ် ၂၇၀- ခန့် သိက္ခာထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ယခု ၄၅-နှစ်တိတိ ပြည့်ပါပြီ။ ဦးပဥ္စင်းရဲ့ ရဟန်း ၄၅-ဝါလုံး ဝိသုဒ္ဓါ ရုံတွေချည်းပဲ။ မန္တလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် မှာ ၅-ဝါနှင့် ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်မှာ ဝါ-၄၀ တိတိပါ။

တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်အောင် ပရိယတ္တိ ပညာကို သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲများကိုလဲ ဖြေဆိုခဲ့တယ်။ ရဟန်း ၁-ဝါရမှ ပထမငယ်ကို စ,ဖြေတယ်။ စာချတန်းထိ အဆင့်ဆင့်အောင်ခဲ့လို့ သာသန

ဓဇဓမ္မာစရိယဘွဲ့ရတယ်။ စာချတန်း ၃-ကျမ်း မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးပထမရလို့ အဂ္ဂမဟာအကျော် ဘွဲ့ကိုပါ ပူးတွဲရခဲ့တယ်။ မြန်မာဂုဏ်ထူးအောင် လို့ သာသနဓဇသိရီပဝရဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို ဆက် ရခဲ့တယ်။ ပါဠိလိုဖြေဆိုအောင်မြင်လို့ ဝိနယ ပါဠိပါရဂူ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂပါဠိပါရဂူဆိုတဲ့ ပါဠိ ဂုဏ်ထူး ၂-ဘွဲ့ကိုလဲ ဆက်ရခဲ့ပြန်တယ်။

အများက ခက်လှတယ်လို့ ညည်းတွားနေ ရတဲ့ မန္တလေးသကျသီဟစာမေးပွဲကို စာသင် တန်းရောက် စာချတန်းပါ နံပတ်(၁)ကချည်းပဲ ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့တယ်။ စာချတန်းကို ၂-နှစ် တည်းနဲ့ ပြီးအောင်ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။ ပရိယတ္တိ သာသနဟိတဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို ရခဲ့တယ်။

သကျသီဟဘွဲ့လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ရန်ကုန် စေတီယင်္ဂဏစာမေးပွဲမှာ စာသင် တန်းရောက် စာချတန်းပါအောင်ခဲ့လို့ စေတီယင်္ ဂဏပရိယတ္တိဓမ္မာစရိယဂဏဝါစကဘွဲ့ကို ရခဲ့ တယ်။ စေတီယင်္ဂဏနှင့် သကျသီဟအောင်လို့ "အရှင်သိရိန္ဒ"ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ရှိရင်းကနေပြီး "အဘိ ဝံသ" ဘွဲ့ ထပ်တိုးလို့ "အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ" ဖြစ်လာရတယ်။

နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တိပိဋကရွေးချယ်ပွဲမှာ သင်ရိုးပိဋက ၃-ပုံကို ပြန်ဆိုရေးဖြေခဲ့တော့ အာဂုံ၊ ရေးဖြေ ၂-မျိုးလုံး ပြီးဆုံးအောင်မြင်ခဲ့လို့ "တိပိဋကဓရ တိပိဋကကောဝိဒ"ဘွဲ့ကို ရခဲ့ တယ်။ အဲဒီဘွဲ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံတော်

အစိုးရက "တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက" ဘွဲ့ကိုပါ ဆက်ကပ်ပေးခဲ့တယ်။

ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖော် ပြရတာက ကြွားလိုလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ၄၅-နှစ် ရဟန်းသက်ဘဝကို မှတ်တမ်းတင်ပြတာပါ။ ဒါပါမှ မှတ်တမ်းပြည့်စုံမှာပဲ။ စာမဖွဲ့လောက် တဲ့ အခြားစာမေးပွဲတစ်ချို့ကို အောင်မြင်လို့ နိကာယ်ဆိုင်ရာဘွဲ့တစ်ချို့ကိုလဲ ရခဲ့ပါသေး တယ်။ တစ်ချို့က "ဒေါက်တာ" "ပီအိတ်ချ်ဒီ" စတဲ့ လောကီနှင့် ဆက်နွယ်တဲ့ဘွဲ့ကိုပါ ထပ် ယူဖို့ ကမ်းလှမ်းလာကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့စွန့်စားမှုနဲ့ရထားတဲ့ "တိပိဋက"ဘွဲ့ကို ဝါးမျိုလွှမ်းမိုးသွားတာ မခံလိုတဲ့ကြောင့် လက်

မခံပဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်။ ရခဲ့သမျှ စာမေးပွဲ ဂုဏ်အားလုံးကို "တိပိဋက"ဂုဏ်ထဲမှာ ပေါင်း ထည့်လိုက်ပြီး "တိပိဋကယောဆရာတော်"လို့ တစ်လုံးတည်း စုပေါင်းသုံးလိုက်ပါတယ်။ မြတ် ဗုဒ္ဓရဲ့ ၄၅-နှစ်ဟောထားတဲ့ ပိဋက၃-ပုံ စကားဖြစ်တဲ့"တိပိဋက"ဆိုတဲ့ဂုဏ်ထက် ဘယ် ဂုဏ်ကိုမှ မြတ်နိုးစရာမရှိပါဘူး။ တိပိဋက ပရိယတ္တိ နောက်က တိပိဋကပဋိပတ္တိ ဆက် ရုံပဲရှိတော့တာပါ။

ဦးပဥ္စင်းရဲ့ဘဝမှတ်တမ်းတစ်ချို့ကို ၄၅- နှစ်တရားသက် (ဓမ္မလက်ဆောင်-၂၉) စာအုပ် ထဲမှာ ဖော်ပြထားခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ ဒီမှာတော့ နောက်ဆက်တွဲမှတ်တမ်း အတိုချုပ်လောက်ပဲ

ပြမှာပါ။

ဓမ္မတာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ အသိဉာဏ် အရည်အချင်းဟာ ပြီးပြည့်စုံနိုင်တယ်လို့ မရှိနိုင်တော့ ယနေ့ထိ လေ့လာရဆဲ, လေ့ကျင့်ရဆဲပါ။ စာမေးပွဲတွေအောင်လို့ ရထားတဲ့အသိလောက်နဲ့လဲ လုံလောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်သိထားတဲ့ထဲက ကိုယ်လက်လှမ်းမှီသလောက် ယူပြီးတော့လဲ လက်တွေ့သုံးနိုင်သလောက် သုံးရတာပေါ့။ သူများအတွက်လဲ စွမ်းနိုင်သလောက် သင်ပြပို့ချပေးတယ်။ ဟောပြော လမ်းညွှန်ပေးတယ်။ ဓမ္မလက်ဆောင် စာအုပ်ငယ် ၄၅-မျိုးကိုလဲ အခမဲ့ရေးသားရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေလှူဒါန်းခဲ့တယ်။ ယခုလဲ ဖြန့်ဝေ

လှူဒါန်းနေဆဲပါ။ သိန်းချီရိုက်နှိပ်ထားပါတယ်။

ဟောတရားခွေများကိုလဲ စာအုပ်အဖြစ်ပြောင်းပြီး စာအုပ်အမျိုးပေါင်း ၃၀-ကျော်ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေခဲ့တယ်။ ဘုရား တရားတွေကို သာမန်လူနားလည်တဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းများနဲ့ ဖြန့်ဝေပေးခဲ့လို့ ရဟန်းရှင်လူအများ အသိဉာဏ်တိုးပွားခွင့် ရကြပါတယ်။ ဟောတရားခွေပြောက်မြားစွာကိုလဲ ကူးပွားပြီး အခမဲ့လှူပေးပါတယ်။ ဓမ္မာစရိယ စာသင်သားများအတွက် ဓမ္မာစရိယလမ်းပြကျမ်းကိုလဲ ရေးသားရိုက်နှိပ် ဖြန့်ဝေပေးခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်နှင့် တိုက်ခွဲများဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ မြောက်

ဒဂုံ ၄၂-ရပ်ကွက် ထေရဝါဒဓမ္မရောင်ခြည် စာသင်တိုက်၊ ကလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်၊ ကလေးမြို့ တောင်ဖီလာတောရစာသင်တိုက် ၄-တိုက်တို့ရဲ့ ကြီးပွားတိုးတက် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် အထူးကြောင့်ကြစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ ခန္တီမေတ္တာကို အများဆုံးသုံးပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အုပ်ချုပ်တယ်။ ကုသိုလ်ဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ကြောင့် ဗြဟ္မဝိဟာရလမ်းစဉ် ၄-ချက်, သင်္ဂဟဝတ္ထု ၄-ပါးကို လက်ကိုင်သုံးပြီး ကုသိုလ်ရအောင် အုပ်ချုပ်တယ်။

ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့ပေါင်းစုံ တို့ရဲ့ ဩဝါဒါစရိယ ဦးဆောင်နာယကအဖြစ်နဲ့လဲ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် စိတ်ပါလက်

ပါ အားတက်သရော စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ စေတီတော်၊ ဓမ္မာရုံ၊ ဆေးရုံ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း စတဲ့ ကုသိုလ်ရေး, ပညာရေး, ကျန်းမာရေးစတဲ့ လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို သိန်းပေါင်းများစွာစွန့်ကြဲပြီး လှူဒါန်းကူညီထောက်ပံ့ အားပေးခဲ့ပါတယ်။

နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင် တာဝန်ကို ၁၀-နှစ်၊ တိပိဋကရေ ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ဩဝါဒါစရိယတာဝန်ကို ၁၂-နှစ် ထမ်းဆောင်ပြီး သာသနာအတွက် အားတက်သရော ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ယခု ဆဋ္ဌအကြိမ်သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းမှာတော့ လုံးဝရှောင်လွှဲ

ငြင်းပယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ကြောင့် နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကတာဝန်ကို ယူလိုက်ရပါတယ်။ ကျရာတာဝန်ကို ကျေအောင်ထမ်းရုံပေါ့။ ၄၅-နှစ် တရားသက်ရဲ့ အနှစ်ချုပ်သတိကို ကိုင်ထားရုံပေါ့။

အားလုံးငြိမ်းချမ်းကြပါစေ

တိပိဋကယောဆရာတော်
မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံပါဠိတက္ကသိုလ်
နန္ဒဝန်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
(၁၃၆၈-ခု၊ နှောင်းတန်ခူးလ။ ၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ)